

models and prototypes; a city of clichés *1

Urban planning and architecture touch us all. Many times, it is proclaimed 'everything is (urban planning and) architecture' *2. Therefore, it seems logical to assume that if you start reasoning, no matter the subject, your mind track will contain a reference to urban planning and / or architecture. It is not without reason that our languages have an infinite number of physical and spatial references.

Many of my designs arose spontaneously; without a direct assignment. However, almost all the designs can easily be built, and I am constantly searching for an opportunity to do so.

Much praise to all who dare what no other dared yet.

*1

Despite the unprecedented nature of my designs, they all have a certain self-evidence, as if they were a model mould: a cliché.

*2

'Everything is Architecture', Hans Hollein, 1968.

Among others, Adolf Loos (a fellow Viennese of Hans Hollein) proved earlier that his 'architectural pen' could also effortlessly portray the alleged appropriateness of many other social practices.

Stedenbouw en architectuur raken ons allen. Vandaar dat vaak beweerd wordt dat stedenbouw en architectuur alles omvatten *2 Niet voor niets kennen onze woorden en spreektaal oneindig veel (fysieke en) ruimtelijke referenties.

Veel van mijn ontwerpen ontstaan spontaan redenerend, zonder directe opdracht. Bijna al die ontwerpen kunnen zomaar gebouwd worden en ik zoek voortdurend naar een gelegenheid om dat te doen.

Veel lof dan ook aan allen die durven wat nog geen ander durfde.

*1

Ondanks de ongekendheid van deze ontwerpen, hebben ze wel degelijk een zekere vanzelfsprekendheid, alsof het een model betreft, een cliché.

*2 "Architectuur ist alles", Hans Hollein, 1968

Natuurlijk bewees eerder Adolf Loos (een Weense stadsgenoot van Hans Hollein) dat zijn 'architectuurpen' moeiteloos ook de vermeende gepastheid van heel veel andere maatschappelijke verhoudingen kon neerzetten.

(sub) urban house

For millennia we have been building our cities mainly with the typology of the living / working terraced house. The imminent rediscovery of a smaller-scale economy, of course partly thanks to the emergence of our digital infrastructure, means that this typology could be revived.

This design was created as an entry for a competition organised by Art & Architecture magazine in 1988 under the title 'House for the Future'. The published designs mostly showed stylistic postmodern façade explorations.

These were just like the Strada Novissima, exhibited at the Venice Biennale in 1988, that drew attention mainly with stylistic variations of street façades and less so with the more important revaluation of the street as such.

I have always loved that street and that formative living / working terraced house.

Of course, my nude study of this building typology was not awarded at the time.

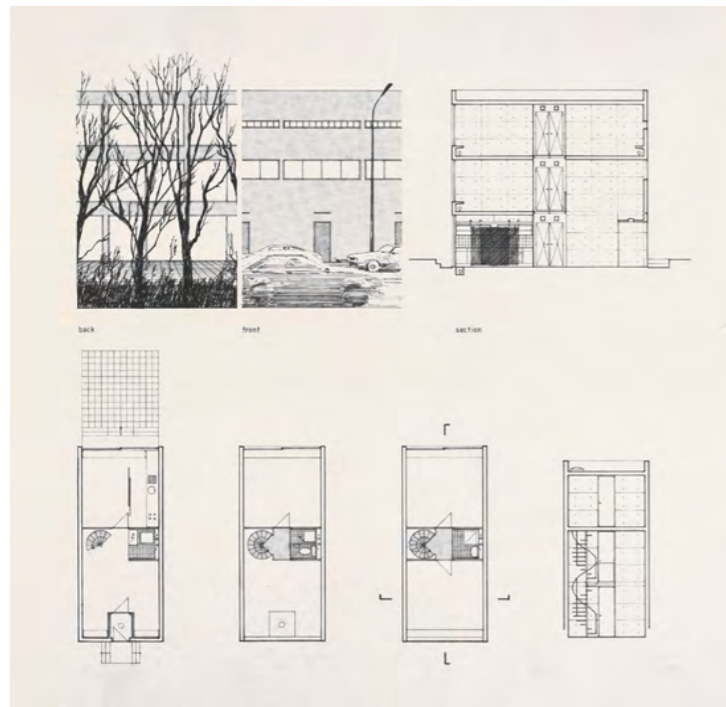
We bouwen al millennia onze steden vooral met de typologie van het woon / werk - rijtjeshuis. De herontdekking in onze postindustriële samenleving van een kleinschaligere economie, natuurlijk mede dankzij het ontstaan van onze digitale infrastructuur, maakt dat deze mogelijk zal herleven.

Dit ontwerp ontstond als inzending voor een prijsvraag die het tijdschrift Art & Architecture in 1988 onder de titel House for the Future uitschreef. De gepubliceerde ontwerpen toonden merendeels stilistische Postmoderne gevelverkenningen.

De aandacht kwam zodoende op het verkeerde te liggen. Net zoals de Strada Novissima op de Biënnale van Venetië in 1988 helaas vooral aandacht trok met stilistische variaties van de straatgevel en minder met de herwaardering van de straat als zodanig.

Ik heb altijd veel van die straat en dat formerende woon / werk - rijtjeshuis gehouden.

Natuurlijk viel mijn naaktstudie hiervan destijds niet in de prijzen.

sun moon house

Those who live in the sun-moon-house may intensely enjoy the mood swings in the natural light; actually, the climate in general.

Sleeping quarters are half underground in the twilight. In contrast, the living room is covered with a glass roof through which the sun and moon keep permanent audience.

A shelf on the wall offers space for a multimedia communication installation. This shelf also carries a window as if it is a painting showing a view of the surroundings. An archaic fire pit is positioned beneath the shelf.

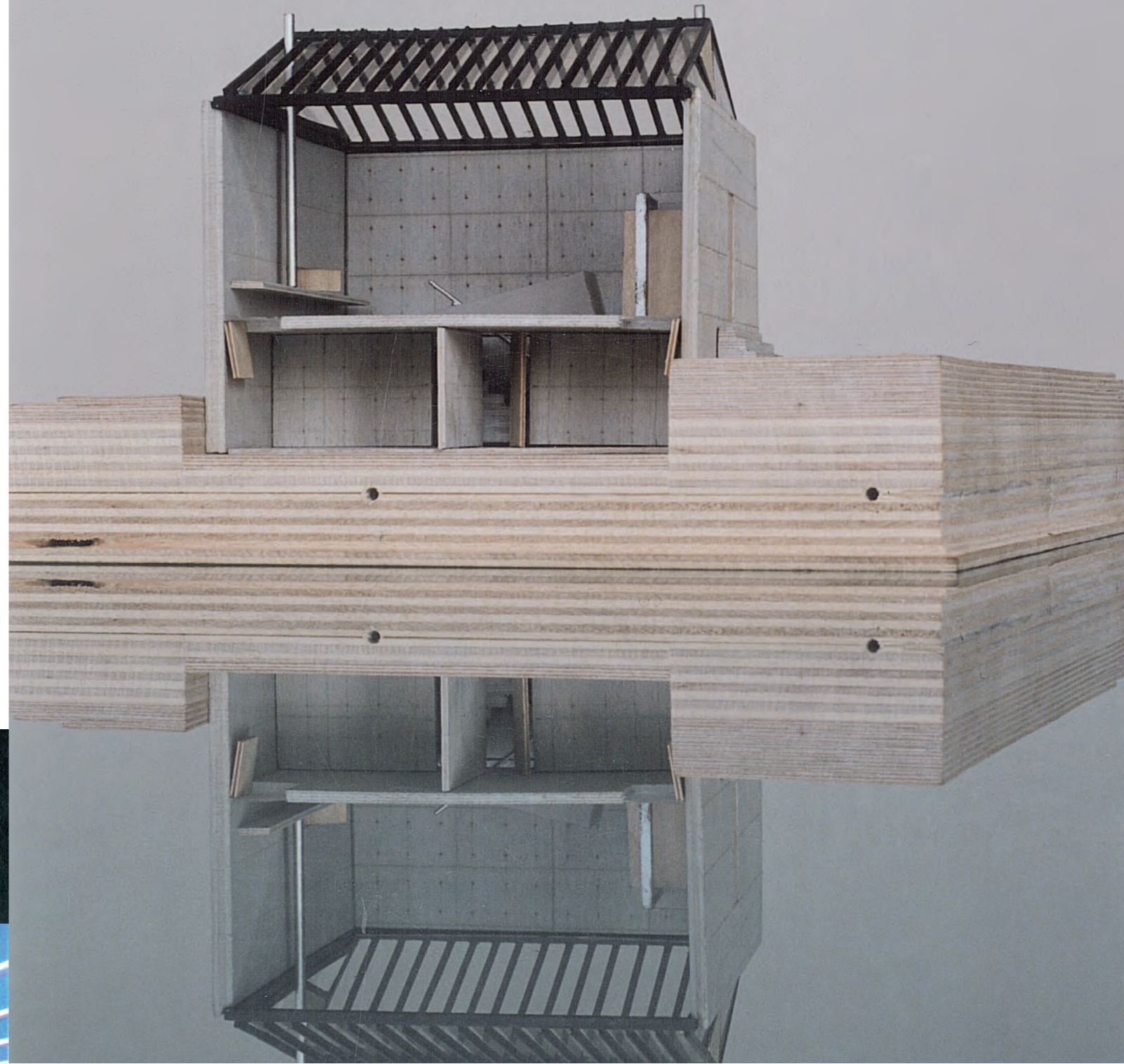
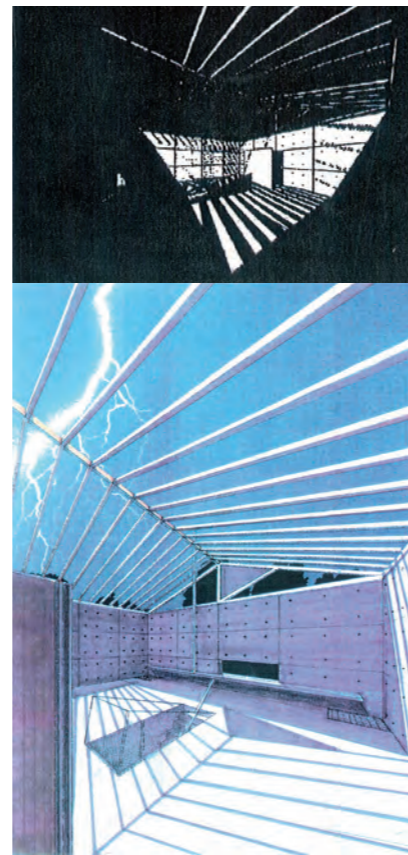
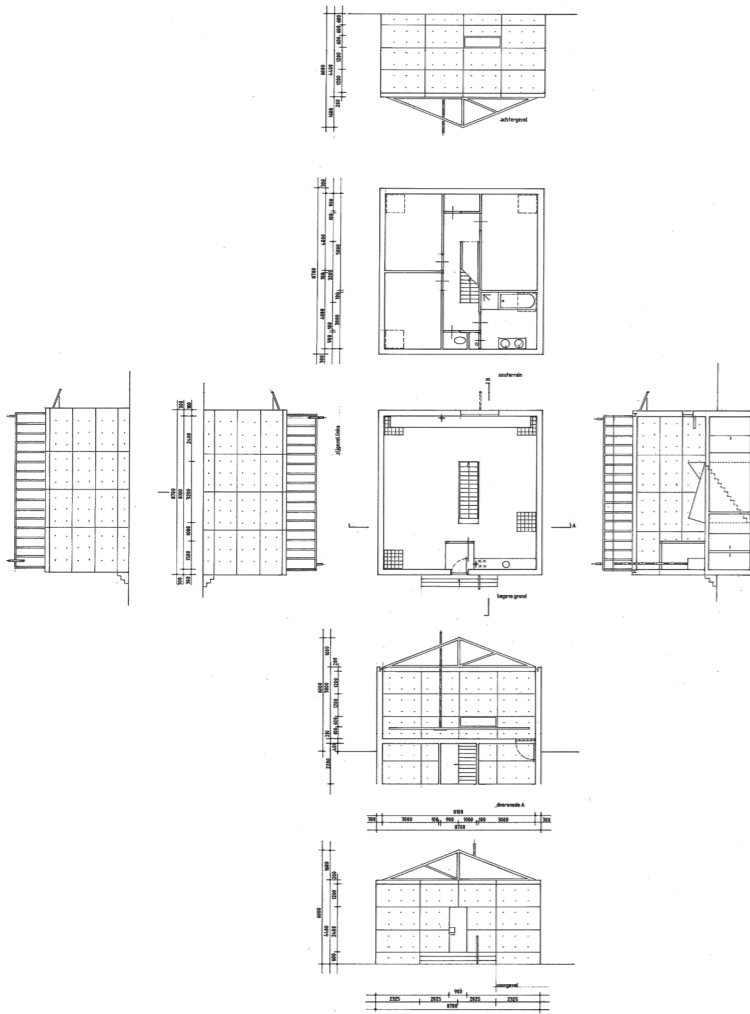
Evidently, the romantic undertone of this design seems in contrast to the cold appearance of this building. Well maybe, without decorum, romance may appear a little less insincere.

Wie in het Sun Moon House woont, mag dag en nacht intens genieten van de schakeringen van het natuurlijk licht. Je hoort nadrukkelijker de regen en een besneeuwd dak brengt ook overdag donkerte.

Het woonvertrek heeft namelijk een glazen dak, zodat de zon of de maan altijd en duidelijk waarneembaar auditie doen. In contrast daarmee liggen de slaapvertrekken half ondergronds in de schemer.

Een schap aan de muur biedt plek voor een multimedia communicatie-installatie. Meteen ernaast biedt een horizontaal raam uitzicht: alsof het om een schilderij gaat dat op het schap staat. Eronder brandt een archaische vuurkorf.

Natuurlijk lijkt de romantische ondertoon van dit ontwerp in contrast met de koude verschijning die dit gebouw toch wel is. Mogelijk wordt juist zonder decorum die romantische ondertoon beter uitgelicht.

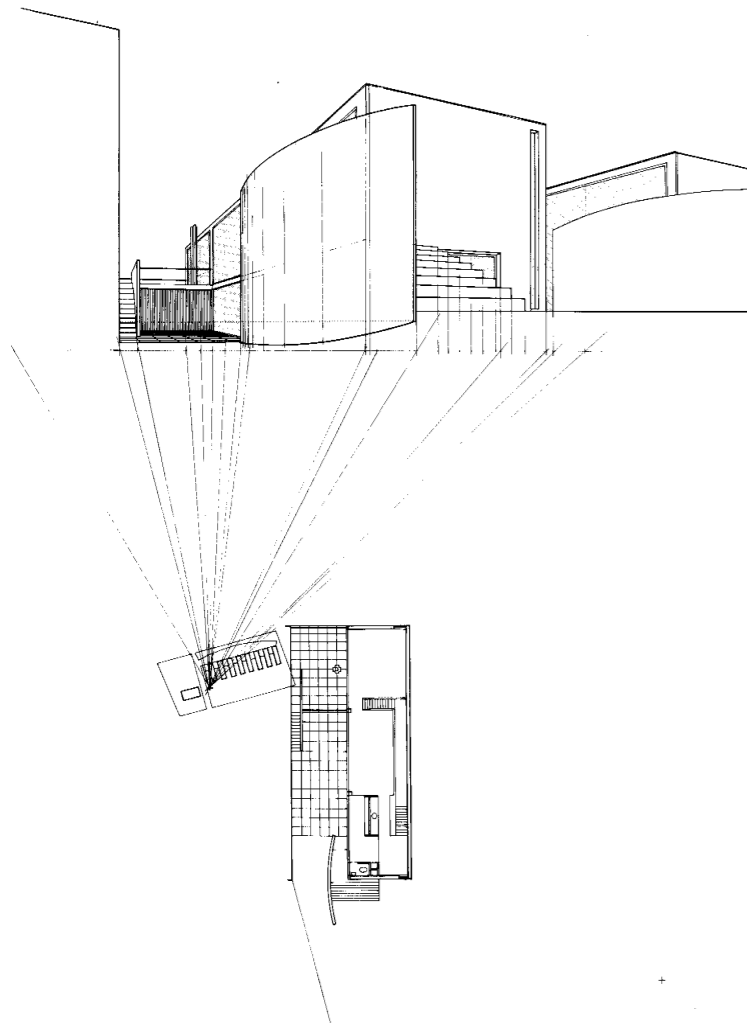
rural patio villa

These patio villas combine the enjoyment of a view of a beautiful landscape in the distance with the availability of a mini-universe in a private patio. The distant and the nearby; the universal and the personal - they are omnipresent.

Naturally, the unfolding nature is sufficient and the architecture, therefore, does not need much. Obviously, this attempt to avoid an all too intrusive form of morality is very ambiguous in nature.

Deze patiovilla verenigt het genot van uitzicht op het landschap in de verte met de beschikbaarheid van een mini-universum in de eigen patio. Het andere en het eigene; het universele en het persoonlijke; ze zijn er beiden.

Natuurlijk is die ontsloten natuur genoeg en heeft de architectuur dan ook weinig. Vanzelfsprekend is de poging om opdringerige vorm-moraliteit te mijden in aanleg erg ambigu.

column house

Anyone, who is allowed to choose, would like to be surrounded 24 / 7 by observable sunlight and moonlight. Oh yes, and preferably in the middle of the city.

Once in the city, we settled for mini-nature in the patio of our palazzo. A few built a Villa Rotonda in the countryside, with a view of the sun and moonlight all around; anyway, a home in the centre of your universe.

The stacked villas of the column-house are located in the middle of a city. The central living area offers panoramic views and is bathed in sun or moonlight, 24 / 7. This way we confirm the impression that while we live close together in our city, each is allowed the centre of their own planetary universe.

Wie mag kiezen, wil toch graag 24/7 omringd worden door ervaarbaar zon- en maanlicht. O ja, en dan graag midden in de stad.

Ooit namen we in de stad genoeg met de mini-natuur in de patio van onze Palazzo. Een enkeling bouwde op het platteland een Villa Rotonda, met uitzicht en zon- en maanlicht rondom, een thuis in het midden van een eigen universum.

De gestapelde villa's van het Column House staan midden in die stad. Het centrale woonvertrek biedt uitzicht rondom en het vangt 24/7 in zon- of maanlicht. Zodoende bevestigen we de indruk dat, terwijl we stads samenwonen, toch ieder over een eigen universummiddelpunt mag beschikken.

urban patio villa

In the densely built-up areas, like the ancient city centre of Maastricht (NL), it is a privilege to have a private garden.

The urban-patio-villa, which was designed for a location in Maastricht, has a patio garden. Therefore, half of the plot was left vacant and we decided to build on the other half in height; as if that's a punishment.

The sunlight shines through the patio reflecting on the house or, if desired, against the blank wall of the patio, in case the building's closed façade faces south.

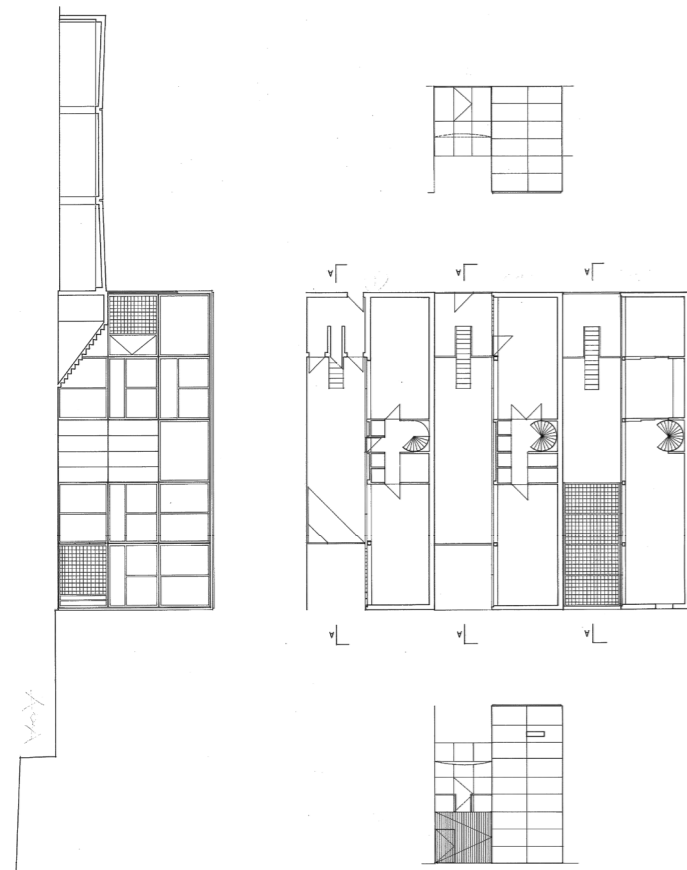
It may be a question of a character; would you rather bathe in the event or contemplate from within the shadows?

Het is in het dichtbebouwde centrum van de voormalige vestingstad Maastricht een privilege om over een privétuin of anderzijds een eigen buitenruimte op maaiveld te mogen beschikken.

De woningen in deze reeks van Urban Patio Villa's, die voor een locatie in Maastricht werden ontworpen, beschikken elk over een patiotuin. De helft van het perceel wordt daartoe onbebouwd gelaten. Daardoor zullen we op de andere helft in de hoogte bouwen; alsof dat een straf is.

Het zonlicht schijnt via de patio direct in de woning of desgewenst tegen de blinde muur in de patio, mocht het gebouw met diens dichte zijde naar het zuiden zijn gekeerd.

Het is wellicht een karakterkwesitie: baad je liever in de zon of overdenk je liever vanuit het schaduwlicht?

staircase house

Living as a hobo, nomad, Roma or circus artist seemed to me an ideal worth pursuing. I like to travel and have always felt at home in the most public places. In the end, I seem to have gone no further along the way than a permanent wandering in my head; a surrogate, that's how it feels.

Bill Bryson 1* describes the evolutionary process in which we gradually divided our first homes from no more than a large space (a residential hall) into several spaces, each with a specific practical use. This is how, among other things, the separate entrance hall and the connecting stairwell arose.

Those are the places at home that feel most public. In the staircase-house, this central staircase hall aims to be more than just that most public and utilitarian space. Since all floors are staggered with respect to each other, only a quarter of a whole floor height, a continuous residential space is created which connects like a mega and public staircase. This on-the-way-to-a-destination space now becomes the actual home to reside in.

Now that our climate will bring warmer days, we are furnishing our roof terrace as a full-fledged outdoor room; where we can even grow our herbs, if desired.

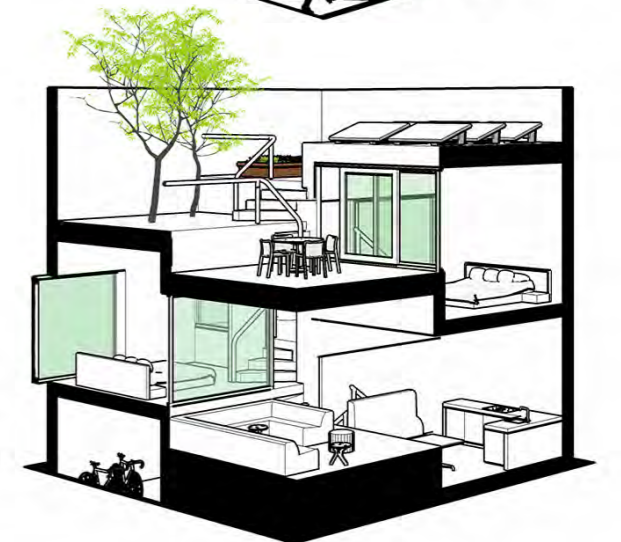
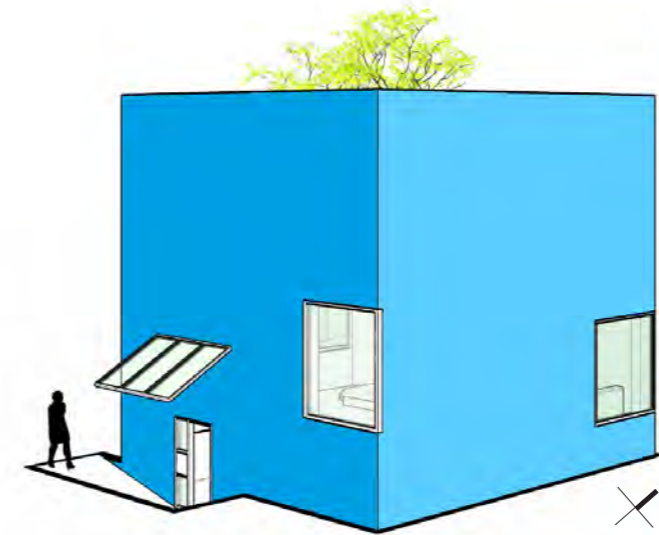
1*
At Home: A Short History of Private Life,
Bill Bryson, 2010, Doubleday Press

Leven als een nomade, Roma, kermisklant of circusartiest heeft me altijd getrokken. Ik ben graag onderweg en heb me dan ook altijd thuis gevoeld op de meest openbare plekken. Uiteindelijk blij ik vooral in mijn hoofd permanent op zwerftocht. Dat voelt vaak als surrogaat.

Bill Bryson 1* beschrijft het evolutionaire proces, waarbij we gaandeweg onze eerste woningen, niet meer dan een grote ruimte (een woonhal), opdeelden in meerdere ruimten, met allemaal typische gebruiksfuncties. Zo ontstond onder andere de afzonderlijke entreehal en het verbindende trappenhuis.

Dat zijn de plekken thuis die het meest openbaar voelen. In het Staircase House wil deze centrale trap annex hal meer zijn dan alleen de meest openbare en utilitaire gebruiksruimte. Doordat de verdiepingen telkens maar een kwart van een hele verdiepingshoogte ten opzichte van elkaar verspringen, ontstaat in aanzet een continue verblijfsruimte, die als een mega 'openbare' ruimtetrap verbindt. Deze verkeersruimte wordt de plek om te verblijven.

1*
At Home, Bill Bryson, 2010, Doubleday Press

couple house

I listened to Astor Piazzolla's bandoneon and heard him perform a life story with his 'Tristezas de un Doble A'. I immediately feared that the storytelling power of architecture was lacking.

I fought my frustration and felt I had to prove otherwise; I designed the couple-house. After all, the question of how to live together involves a lifelong quest in addition to introspection.

A living-apart-together-relationship seemed like a good start. The two residents each have their own round, centrifugal world and a more banal, rectangular space for common use.

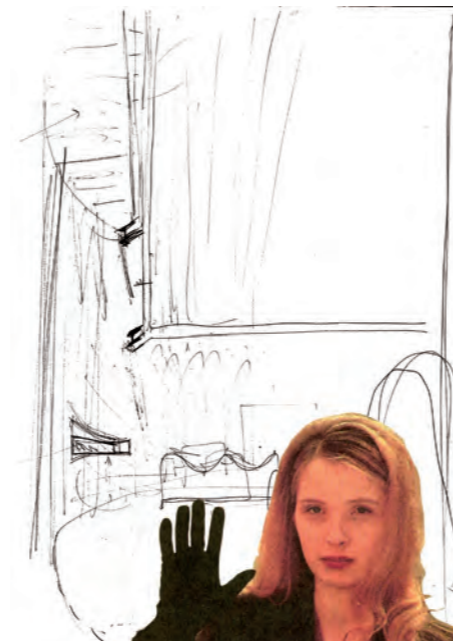
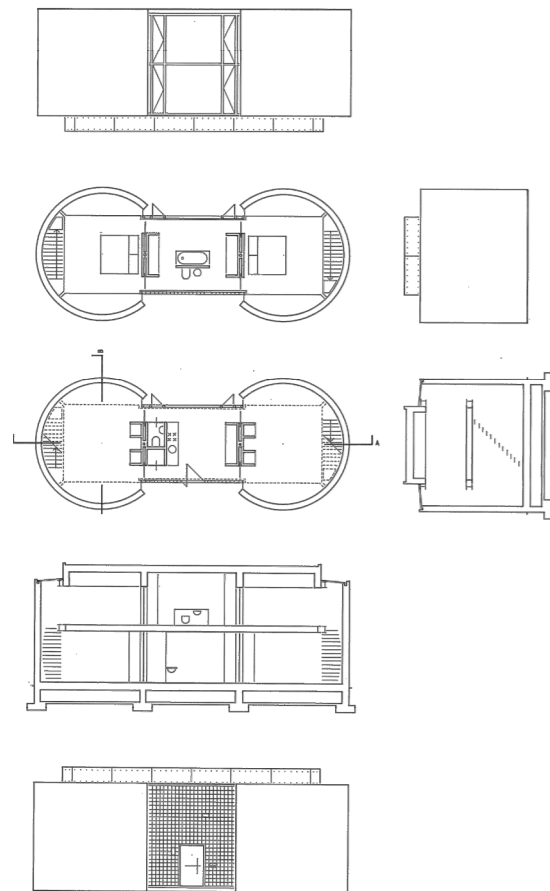
What great pleasure the right tension brings that enables us to invite and propose, as well as be invited and proposed? You may question two magnets what is the best distance for a state of constant and energetic tension.

Ik luisterde naar Astor Piazzolla en hoorde hem met Tristezas de un Doble A een levensverhaal vertellen. Ik vreesde prompt dat de verhaalkracht van architectuur tekortschiet.

Ik bevocht mijn frustratie en meende het tegendeel te moeten bewijzen; ik ontwierp het Couple House. De vraag hoe met een ander samen te leven, brengt naast introspectie een levenslange zoektocht. Een latrelatie leek me een goed begin.

De beide bewoners hebben elk hun eigen (ronde) middelpuntvliedende wereld en een banalere, rechtekantige ruimte voor gemeenschappelijk gebruik.

Wat een genot om de ander te mogen verzoeken. Vraag gerust aan twee magneten welke de beste voorwaardenscheppende afstand is.

community green

Our Western civilisations seem to produce smaller and smaller households. Nowadays, Western cities are comprised of up to 40% single-person households. Fighting feelings of loneliness thus becomes a goal in which urban planning and architecture may play an important role.

Small ground-bound homes and stacked apartments, as well as some collective spaces, such as a communal kitchen, a workspace, a guest room and a launderette, are grouped around a central greenhouse.

All individual homes and their private terraces, as well as the collective facilities, open up to that greenhouse. In that greenhouse we grow our vegetables, exercise and play sports or just hang around; in general, we are meeting.

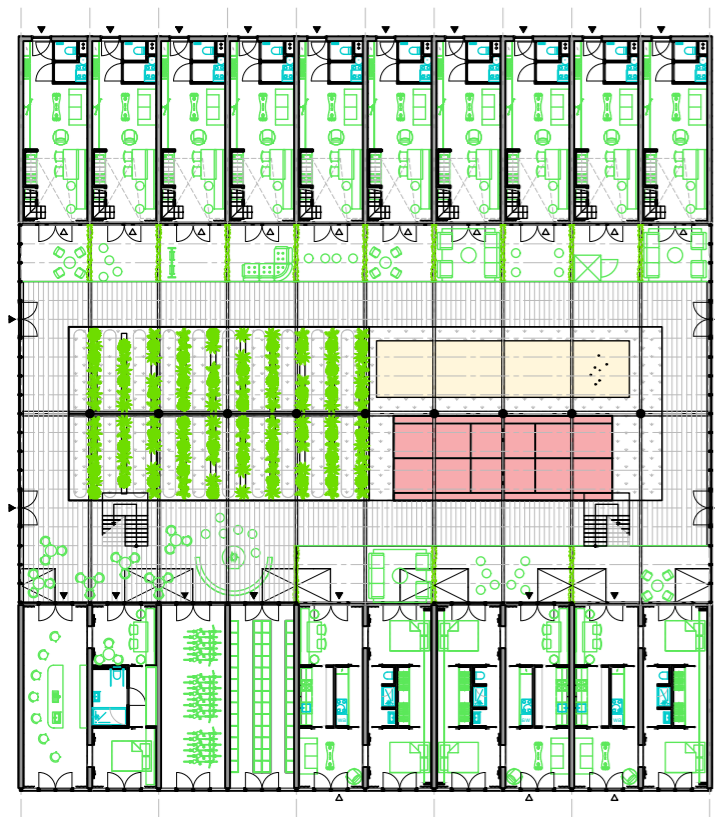
Most of us may need a little architectural encouragement in establishing and maintaining relationships.

Onze westerse beschavingen lijken steeds kleinere huishoudens te willen voortbrengen. Westerse steden tellen in het begin van de 21e eeuw al 40% eenpersoonshuishoudens. Anti-vereenzaming wordt daarmee een opgave, waarbij stedenbouw en architectuur een belangrijke rol spelen.

Rond een centrale 'plantenkas' worden kleine grondgebonden woningen en gestapelde appartementen gegroepeerd. En er worden collectieve ruimten gerealiseerd, zoals een gemeenschappelijke keuken, een werkruimte, een logeerkamer en een wasserette.

Alle individuele woningen worden via de 'plantenkas' op een vanzelfsprekende wijze met elkaar en de collectieve voorzieningen verbonden. In die kas worden groenten verbouwd, er wordt gesport, gelummeld en met plezier contacten gelegd.

We kunnen in onze over-geïndividualiseerde wereld allemaal wel wat aansporing en hulp gebruiken in ons contact met de ander.

wall house

As technology advances with new inventions, it is also often used to resolve collateral problems that have arisen as a consequence of earlier applied inventions.

In our so-called civilised world, we agree that extreme traffic noise next to housing should be muted. As a result, the sound barrier was born.

I designed such a sound barrier to live in, with a view of the beautiful polder landscape on its quiet side and with the view of a beautiful ridge on the side of the noisy road.

The sleeping quarters are half underground and covered by the wall which serves as a roof. The horizontal windows in these bedrooms are extremely acoustically insulated which allows passing traffic to appear as a silent, continuous and abstract strip of light and colour.

I fantasised that the residents in bed, briefly leafed through 'Het horizon negatief' * before entering their dream state.

*
L'horizon négatif, Paul Virilio, 1984,
Éditions Gallilée.

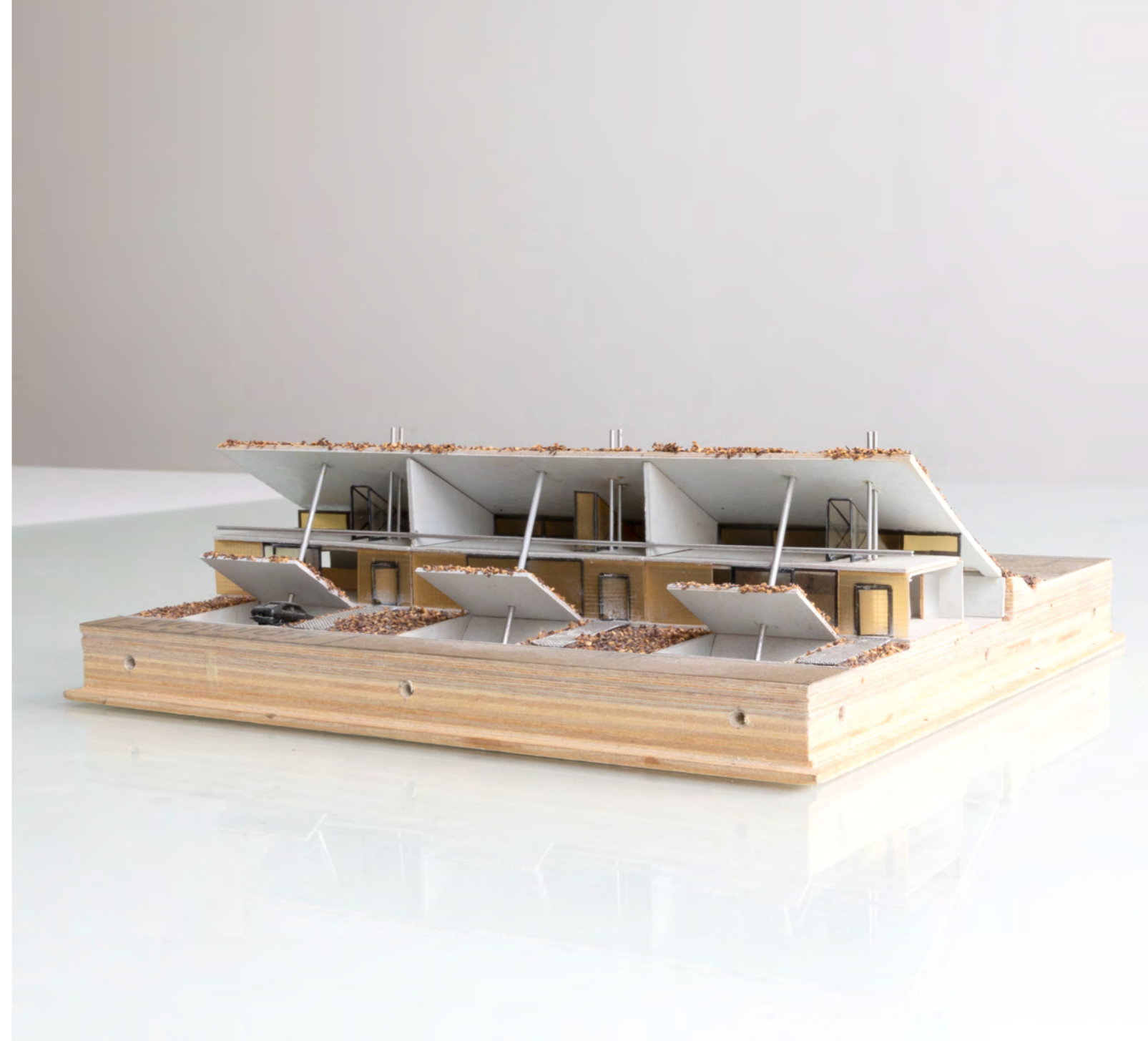
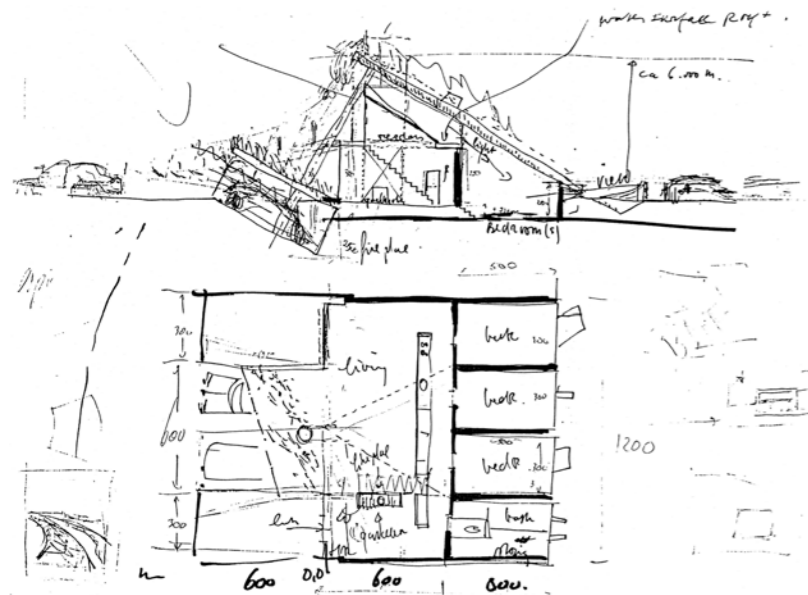
We gebruiken technologie om met nieuwe vindingen vooruit te geraken. Overigens ook vaak om de daardoor ontstane problemen te verhelpen, of in elk geval te verzachten. In de 'beschaafde wereld' meenden we dan ook dat de geluidsoverlast van autoverkeer diende te worden afgeschermd. De geluidswal werd geboren.

Ik ontwierp een geluidswal om in te wonen, met zicht op het prachtige (polder)landschap aan de rustige zijde en met het aanzicht van een prachtige heuvelrug aan de zijde van de af te schermen weg.

De slaapvertrekken liggen half onder de grond, afgedekt door de wal, die dienst doet als dak. De akoestisch extreem geïsoleerde, horizontale slaapkameramen, laten het langsrazend verkeer geluidloos verschijnen als een abstracte continue licht- en kleurstreep.

Ik fantaseerde dat de bewoners in bed nog even in 'Het horizon negatief' * bladeren, voordat ze in een droomtoestand geraken.

*
Het horizon negatief, Paul Virilio, 1989,
Uitgeverij 1001.

1989 / part of models and prototypes / competition entry / in collaboration with John Swagten, architect /
photographer: Casper Bijmans

unit house

This design was created as a contribution for an architecture competition organised in 1988 which asked for a multifunctional building in the city centre of Bergen op Zoom (NL).

Our species is making huge evolutionary strides by understanding how a perceived success is copied. Buildings therefore have begun to resemble each other structurally more and more worldwide. The stacked residential building now appears to be the most important building typology worldwide for expanding our more and more compact cities.

To compensate for such great uniformity, we let residents arrange the individual housing units themselves as much as possible. Of course, the prospective resident will become a creative person, a playful person; after all, machines and automation will soon take over even more of the boring DIY work.

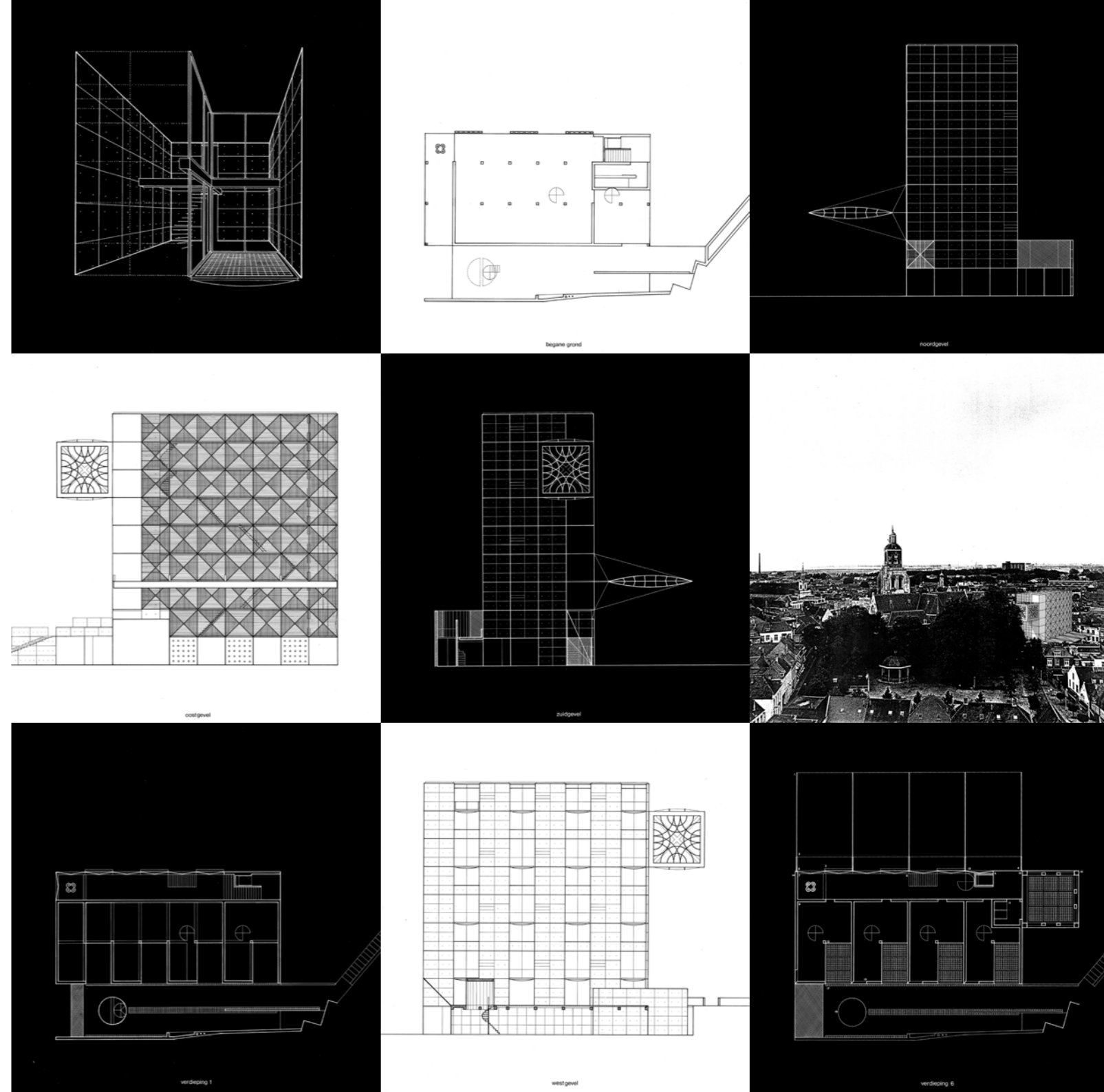
It is then that we humans may artfully explore the limits of what is possible; I hope.

Dit ontwerp ontstond als bijdrage aan een architectuurprijsvraag die de stad Bergen op Zoom in 1988 voor een centrumlocatie uitschreef.

Onze soort maakt enorme evolutionaire stappen door goed te begrijpen hoe een vermeend succes wil worden afgekeken. Gebouwen gingen en gaan dan ook structureel en in toenemende mate en wereldwijd op elkaar lijken. Het gestapelde woongebouw lijkt inmiddels wereldwijd de belangrijkste gebouwtypologie voor uit- en inbreiding van onze compacte steden.

Ter compensatie van zoveel grootse eenvormigheid, laten we bewoners de individuele woonunits zo veel als mogelijk zelf indelen.

Natuurlijk wordt die aanstaande bewoner een creatieveling, een spelende mens. Machines en automatisering nemen straks nog meer van het saaie doe-werk over. Wij mensen tasten dan de grenzen van het mogelijke kunstig af. Hoop ik.

tower house

Our urban civilisation finds its origins largely in trade. Places where we exchange our goods and where they are often made, benefit from being known and easily accessible to everyone. We understand the purpose of shopping streets, squares and markets.

To date, the ground level still appears to be the ideal place for the trader to meet with the potential customer. The Tower House provides the possible to live / work in high urban density, whereas everyone still has that (small-scale) trading place at ground level.

Of course, the stacking space is freely useable, and further up the rooms receive more and more natural light. Our general hunger for a private outdoor space is satisfied with a roof terrace. From that viewpoint, we may overlook our beloved city in a melancholic mood.

Onze stedelijke beschaving vindt haar oorsprong goeddeels in de handel. De plekken waar we onze goederen uitwisselen en waar ze vaak ook werden / worden gemaakt, hebben er baat bij dat ze bij ieder bekend zijn en makkelijk bereikbaar zijn. We begrijpen dan ook het doel van winkelstraten, pleinen en markten.

Tot op heden blijkt voor de handelaar het maaiveld nog steeds de ideale plek om contact te maken met de potentiële klant. Het Tower House maakt het mogelijk om in hoge stedelijke dichtheden te wonen en te werken, waarbij ieder toch over die (kleinschalige) handels- en ontmoetingsplek op maaiveld beschikt.

Natuurlijk is de ruimtestapeleling vrij indeelbaar en ontvangen de kamers verder naar boven meer natuurlijk licht.

Het gebouw heeft op het dak een eigen buitenruimte. In de avond, als de aardse actie op de begane grond geleidelijk naar dit dakterras verhuist, overzien we vanaf daar al mijmerend onze geliefde stad.

green house

Strangely enough, we mostly stay under the awning of our caravan; or at home on the veranda. We spent centuries in the kitchen, while our living room remained empty. We've all stood in a greenhouse and wondered why we couldn't just live in it; after all, that seems quite ideal for many reasons.

Half of the green-house consists of a traditional house (possibly in wood) and the other half is such a greenhouse. These two volumes are connected as a series whilst alternating.

Windows and exterior doors open into the greenhouse. Of course, this offers many climatic advantages. After all, the greenhouse ensures that the interior spaces will have a pleasant climate; it dampens the extremes in the weather and its temperatures. Soon, we will definitely be able to count those eco-benefits as evidence of good eco-behaviour and more importantly, and hopefully, this will reduce the need for climate machinery.

With this greenhouse, annoying outside noise is kept out (from the traditional part of the house), a pleasant pallet of scents is spread by the plants and extra oxygen is supplied. It goes without saying that we install our painting studio there; we will grow our food and repair our bike in it.

Who wouldn't want to live like this?

We verblijven op de camping vreemd genoeg vooral in de voortent van onze caravan; of thuis vooral in of op de veranda. Eeuwen brachten we door in de keuken, terwijl de woonkamer leeg bleef. We stonden allemaal weleens in een plantenkas en vroegen ons af waarom we er niet gewoon in zouden kunnen wonen. Dat lijkt om veel redenen best wel ideaal.

Het Green House bestaat voor de helft uit een 'traditioneel' (mogelijk in hout) gebouwde huis en voor de andere helft uit een plantenkas. Deze twee volumes worden als een reeks en alternerend aan elkaar geschoven.

Ramen en buitendeuren openen op de plantenkas. Natuurlijk biedt dat veel klimatologische voordelen. De plantenkas zorgt er immers voor dat de binnenuitruimten in aanleg een aangenaam klimaat zullen hebben; de extremen in het weer en de temperatuur worden door de plantenkas gedempt. Aanstaaend zullen we die eco-voordelen beslist kunnen inrekenen als bewijs voor goed eco-gedrag en belangrijker; hopelijk is hierdoor minder installatiemachinerie nodig.

Mogelijk wordt met de kas hinderlijk buitengeluid in de woning geweerd of een aangenaam geurpallet door de aanwezige planten verspreid; in elk geval wordt er dan ook extra zuurstof geleverd. Vanzelfsprekend maken we er ons schildersatelier en kunnen we er ons eigen eten verbouwen.

Wie zou niet zo willen wonen?

ground floor first floor

underground house

Most of what we call the Netherlands lies below sea level. It was created by those who took urgent action first and then slowed down to reflect. People that impulsively pick up what is new in the event of impending shortage. People with an efficient language that is clearly audible whenever commands are shouted against the wind. A nation which suggests individuals are not looking away and assuming that a loner will stick a finger in the hole of the leaking dike.

People who gradually, and if only for appearances, are doing penance for previous rather half-thought-out greedy behaviour. Now, we therefore believe that we need to see a natural vista which needs to be protected in that artificial polder land, and subsequently, we like to build our future houses out of sight; in this case below the dike.

The liberating appearance of such superior morality associated with this new insight naturally calls for a strict formal language. One that suggests it cannot be corrupted by romanticising false happiness.

Thus, we emphatically show banal utility. After all, we understand that it was always and all about that while we tried to survive, right?

Het grootste deel van Nederland ligt onder zeeniveau. Het is gewonnen door een volk dat bij vermeend gebrek vervulling zoekt bij het nieuwe. Een volk dat van aanpakken weet en impulsief handelt. Daar hoort weinig twijfel bij en er is gaandeweg dan ook pas tijd voor reflectie. Een volk met een taal die ook tegen de wind in geschreeuwde commando's, ook bij een eerste schreeuw, eenduidig hoorbaar maakt. Een volk dat leerde samenwerken en dat meent dat het niet wegstijgt; en dus veronderstelt dat die eenling een vinger in het gat van de lekkende dijk zal steken.

Een volk ook dat, al is het maar voor de schijn, graag boete wil doen voor eerder half-doordacht inhalig gedrag. Ter illustratie hiervan willen we inmiddels als 'natuurlijk' begrepen aanzien van ons artificiële polderland beschermen. We zien er een betekenisvolle vista in. Een natuurlijk ideaal dat beschermd wil worden. Mogelijk bouwen we onze aanstaande huizen dan maar uit het zicht; in dit geval benedendijks.

Het bevrijdend aanzien van de superieure moraliteit die bij dit nieuwe inzicht hoort, vraagt natuurlijk om een vormtaal die in formele zin niet gecorrumpeerd lijkt door vormvriendelijkheid of andersoortig romantiserend schijngeuk.

We tonen ook nu nadrukkelijk banale utiliteit; immers we begrijpen toch wel dat het alsmaar daarom ging? Vaak bedoelen we dat we overleven.

